

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 11

Chiếc quan tài là bùa đổi mạng

Thiết Kỳ Sĩ quay lại hôn cô đáp:

- Câu nói này đau hơn giết người.

Văn Đế Đế há miệng cắn tai khá mạnh rồi nói:

- Có đau không?

Thiết Kỳ Sĩ đau quá la làng:

- Trời ơi buông ra mau! Chơi kiểu này thì không chịu nổi rồi.

Văn Đế Đế nhảy về lưng ngựa mình cười khanh khách nói:

- Có ngày tiểu muội phải cắn đứt hai tai Kỳ ca!

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả nói:

- Té ra Thanh Tiêu Ngọc Nữ nổi tiếng về nghề cắn người.

Văn Đế Đế quát lên một tiếng vung roi toan đánh.

Thiết Kỳ Sĩ đã phòng bị sẵn vọt ngựa chạy trốn.

Văn Đế Đế quát hỏi:

- Chạy hả?

Cô phóng ngựa rượt theo.

Cả hai con ngựa này không phải lương câu. Người chạy cứ chạy, người rượt cứ rượt chẳng bao giờ đuổi kịp.

Hai người cao hứng đùa giỡn làm cho hai con ngựa thật thảm hại. Chúng chạy chưa được bốn mươi dặm, rồi đứng ì ra, đánh chết cũng không nhúc nhích được nữa. May ở chỗ trời đã hoàng hôn mà không có thị trấn.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế hỏi:

- Đế Đế! đêm nay chui vào đâu?

Văn Đế Đế cười đáp:

- Trước mặt có trái núi đất. Trên đỉnh nổi mấy cây cỏ thụ. Chúng ta lại đó ngồi chờ cho đến sáng.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Chờ đến sáng ư? Không được. Chúng ta đi đêm còn hơn.

Văn Đế Đế đáp:

- Kỳ ca muốn ăn thịt ngựa chăng? Dù mình chẳng thương chúng thì cũng phải cho chúng nghỉ vài giờ để ăn cỏ đã.

Thiết Kỳ Sĩ thả ngựa trên sườn núi cho chúng gặm cỏ rồi dắt tay Đế Đế đi song song lên núi ngồi tựa gốc cây.

Trăng tỏ trên trời, gió đêm thổi mát, hai người trò chuyện nhỏ to, gối tựa vai kê, chẳng biết đến thời giờ là gì nữa. Thoáng cái đã sang canh ba.

Vào khoảng canh tư, Thiết Kỳ Sĩ bỗng Văn Đế Đế lên nói:

- Đế Đế! Chúng ta đi thôi! Y phục Văn muội bị sương xuống ẩm ướt cả rồi.

Văn Đế Đế cười mát đáp:

- Tiểu muội mong vĩnh viễn trong hoàn cảnh này.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Nhưng chúng ta không phải là hòn đá.

Văn Đế Đế cười nói:

- Vậy Kỳ ca ôm tiểu muội xuống núi.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu bỗng cô lên đi kiếm ngựa rồi theo đường chính mà đi.

Thiết Kỳ Sĩ bỗng cảm thấy trên yên ngựa có vật gì liên cầm lên coi, thì ra là một mảnh giấy. Chàng không khỏi sửng sốt tự hỏi:

- Cái này ở đâu ra?

Chàng biết có điều khác lạ vội mở giấy ra coi. Lúc này trời vừa sáng, chàng đọc được dòng chữ:

- "*Sư đệ chú ý đến quan tài, ta không thể phân thân, Cao*".

Thiết Kỳ Sĩ rất lấy làm quái dị tự hỏi:

- Sư ca đã qua đây. Sao y không tìm đến gặp mặt? Chẳng lẽ...

Chàng chợt nhớ tới Văn Đế Đế liền tự nhủ:

- Chắc y sợ nàng ngó thấy.

Trên giấy viết hai chữ "quan tài" khiến chàng không sao hiểu được. Nét chữ nguệnh ngoạc lại viết bằng cục than. Tỏ ra trong lúc cấp bách không rảnh để nói nhiều. Chàng nhất định trong hai chữ "quan tài" nhất định có điều chi ngoắt ngoéo.

Văn Đế Đế hồi lâu không thấy Thiết Kỳ Sĩ nói gì, cô không nhận được hỏi:

- Kỳ ca! Kỳ ca nghĩ gì vậy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tiểu huynh vừa tiếp được mật báo.

Văn Đế Đế sững sốt hỏi:

-Của ai? Chuyện gì?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Sư huynh bảo ta chú ý đến quan tài mà không hiểu là ý gì?

Văn Đế Đế ồ một tiếng hỏi:

- Kỳ ca còn có sư huynh ư?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tiểu ca còn một tên sư đệ nữa.

Văn Đế Đế cả mừng nói:

- Vậy mà trước nay không thấy Kỳ ca nhắc tới. Tiểu muội muốn gặp bọn họ.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Khi gặp bọn họ tiểu huynh sẽ giới thiệu. Có điều họ hành động cực kỳ bí mật.

Văn Đế Đế hỏi:

- Tại sao họ phải hành động bí mật? Lệnh sư là ai?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tự hiệu của gia sư rất tức cười. Lão nhân gia tự mình đặt lấy, người ngoài không ai biết. Bọn tiểu huynh kêu lão nhân gia bằng "lão hoạt đầu".

Văn Đế Đế thích quá cười nói:

- Hay lắm! Thế thì Kỳ ca là tiểu hoạt đầu rồi.

Thiết Kỳ Sĩ cười ha hả đáp:

- Đế Đế đoán trúng đó, nhưng chỉ có gia sư gọi thế được thôi.

Văn Đế Đế hỏi:

- Kỳ ca còn chưa cho tiểu muội biết bí mật gì?

Thiết Kỳ Sĩ trình trọng đáp:

- Đó là việc cừ nhân của tiểu huynh. Đế Đế đừng nói tiết lộ với ai.

Văn Đế Đế nghe thanh âm chàng rất nghiêm nghị liền biết không phải chuyện tầm thường. Cô lộ vẻ quan tâm nói:

- Kỳ ca! Kỳ ca cứ yên dạ, dù trước mặt gia phụ, tiểu muội cũng không nhắc tới.

Thiết Kỳ Sĩ xúc động đáp:

- Đế Đế! Tiểu huynh biết rõ chẳng khi nào Văn muội nói với ai, nhưng tiểu huynh phải căn dặn, vì chuyện này liên quan đến vụ thảm án, cả nhà tiểu huynh đã bị ngộ hại.

Văn Đế Đế thở dài nói:

- Kỳ ca! Bây giờ tiểu muội hiểu Kỳ ca rồi. Sở dĩ Kỳ ca giữ bí mật là một sự rất đau khổ. Trước kia khi Kỳ ca trò chuyện vẫn phải giữ gìn ý tứ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tiểu huynh có rất nhiều cừ nhân mà đến nay vẫn chưa tìm ra manh mối một người nào. Đáng lý tiểu huynh phải dấu Văn muội, nhưng lại sợ Văn muội nghĩ quanh nghĩ quẩn, cho là tiểu huynh đối với Văn muội hãy còn điều trá ngụy.

Văn Đế Đế hỏi hận đáp:

- Tiểu muội làm rồi! Tiểu muội hiểu làm Kỳ ca thật là đáng chết. Kỳ ca lượng thứ cho. May mà tiểu muội chưa biết mấy. Vậy Kỳ ca đừng nói thêm gì nữa.

Thiết Kỳ Sĩ thở dài nói:

- Để thủng thảng rồi tiểu huynh cho Đế muội hay. Tiểu huynh e vụ này có mối liên quan đến nhà Đế muội, vì tiểu huynh...

Văn Đế Đế không để chàng nói hết đã ngắt lời:

- Kỳ ca! Kỳ ca đối với tiểu muội đầy đủ quá rồi, nhưng tiểu muội rất sợ. Kỳ ca có biết tại sao không?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tiểu huynh hiểu rồi, và hy vọng không có chuyện gì. Nếu sự thực có chuyện thì số mạng chúng ta đã định sẵn như vậy.

Văn Đế Đế đột nhiên dừng ngựa nói:

- Kỳ ca! tiểu muội muốn đi kiếm gia gia.

Thiết Kỳ Sĩ thở dài đáp:

- Đé Đé! Đừng vội vã! Việc gì cũng thủng thủng mà làm. Về phương diện lệnh tôn, thành phần rất ít. Đé muội nóng nảy có khi làm công việc của tiểu huynh phải nát bét.

Văn Đé Đé không khỏi run lên tự nhủ:

- Đúng thế! Rút mây động rừng! Vụ này biết làm sao? Ta thật lo về gia phụ. Lão nhân gia quả có những cử động cổ quái. Nhất là chuyện lão nhân gia đi viễn du...

Hồi lâu Thiết Kỳ Sĩ thấy nàng trầm lặng, liền thở dài nói:

- Đé Đé! Đừng nghĩ nhiều nữa. Việc trước mắt rất trọng yếu. Nhất định sư ca đã phát giác ra manh mối nào rồi.

Văn Đé Đé hỏi:

- Tại sao y không viết rõ hơn một chút, bất cứ việc gì cũng phải nghĩ kỹ. Tại sao y nhắc tới hai chữ quan tài?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Bây giờ chúng ta đi đường hễ thấy quan tài là phải chú ý.

Văn Đé Đé nói:

- Trời sáng rồi! Trước mặt là Lục Hợp Thành.

Hai người đi đến cổng thành thì trời sáng đã lâu. Vào thành rồi, việc đầu tiên là tìm chỗ ăn sáng. Ăn xong, Thiết Kỳ Sĩ đưa Văn Đé Đé vào trong thành, hy vọng phát giác ra điều gì có liên quan đến vụ bí mật.

Qua mấy đường phố lớn, chợt rẽ vào trong ngõ hẻm. Văn Đé Đé bỗng thấy một tòa cổng lớn sơn đỏ. Người đông đảo ra vào không ngớt. Cô không hiểu chuyện gì, bất giác kéo tay Thiết Kỳ Sĩ sang hỏi:

- Kỳ ca! Kỳ ca thử coi trong nhà đó làm gì?

Thiết Kỳ Sĩ liếc mắt nhìn cười đáp:

- Muội muội không trông thấy trên đầu tường có tấm giấy đề ba chữ: "Đương đại sự" Đó là người chết họ làm đám ma.

Văn Đé Đé chợt động tâm linh, kéo chàng lại nói:

- Chúng ta thử vào coi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Nhà người ta có người chết làm đám thì mình coi cái gì? Người ta lo buồn mà mình vui chơi sao nên.

Văn Đé Đé cười ruồi nói:

- Người chết và quan tài có liên quan.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh đoán quan tài mà đại ca nói đó là quan tài khiêng đi đường.

Văn Đế Đế nói:

- Cứ coi một chút chẳng sao. Kỳ cà đứng yên đây. tiểu muội đi mua một vài thứ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Mua gì?

Văn Đế Đế đáp:

- Mua đồ làm lễ viếng.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Thật là lảm chuyện.

Tuy chàng nói vậy nhưng cũng không ngăn cản.

Lát sau Văn Đế Đế tay cầm một giỏ tế phẩm cùng hương nến rồi kéo Kỳ Sĩ vừa đi vừa cười nói:

- Người nghèo cũng không có cơm ăn gặp dịp này thường vào tế điều để kiếm bữa.

Thiết Kỳ Sĩ ngó xuống thấy bọc đồ lễ trên đê bảy chữ "Trương Đạo Nhất Tiên Bối Thiên Cổ" Lạc khoản đề "Thế Văn Dịch Sĩ Kỳ, Văn Đế Đế cẩn diện".

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi:

- Đế muội đã hỏi thăm rõ ràng rồi ư?

Văn Đế Đế trịnh trọng đáp:

- Người quá cố là một vị nổi danh trong võ lâm. Lão chết một cách rất thần bí mà người nhà lừa bịp người ngoài. Trong vụ này rất có điều ngoắt ngoéo.

Thiết Kỳ Sĩ ồ một tiếng đáp:

- Đế muội quả là mèo mù thương chuột chết.

Văn Đế Đế tức mình đáp:

- Kỳ ca mới là con mèo mù.

Hai người tiến vào cửa lớn thấy đây là là một nhà phú hộ.

Một người ra đón khách vái chào nói:

- Thưa hai vị! Hai vị đã đến là tân khách. Mời nhị vị vào khách sảnh

ngồi chơi.

Hắn sai gia nhân đón lấy đồ lễ rồi tiếp hai người vào khách sảnh.

Trong khách sảnh rất đông khách đến viếng tang, nhưng không có một người đàn bà nào. Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế khẽ nói:

- Nữ khách có một tuyến tiếp đãi, Văn muội có để ý không?

Văn Đế Đế ngó thấy trong khách sảnh rất nhộn nhạo. Cô không sợ người ta nghe tiếng, cười mát đáp:

- Kỳ ca rất là kinh nghiệm. Trong khách sảnh này xem chừng do những người không rõ lai lịch bày đặt.

Thiết Kỳ Sĩ cười bảo:

- Nói khẽ một chút. Người ta đưa trà vào đó.

Trong lòng chàng bội phục Văn Đế Đế. Chàng nhận thấy những nhân vật trong khách sảnh mười phần có đến tám là hiệp khách giang hồ. Những hào kiệt võ lâm che mặt có đến mấy chục người mà người nào cũng đem theo kẻ tùy tùng.

Bỗng thấy một người che mặt theo kiểu thích khách đang tiến về phía Thiết Kỳ Sĩ. Chân bước sệt sật, hắn nhìn Thiết Kỳ Sĩ chấp tay hỏi:

- Huynh đài! Huynh đài có thể nào cho biết quý xứ ở đâu được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ nghĩ thầm:

- Mụ tìm lầm người rồi.

Miệng chàng đáp:

- Không dám. Tại hạ ở Động Đình.

Nguyên chàng đã nghe ra người đó là gái giả trai.

Người kia nhìn Văn Đế Đế hỏi tiếp:

- Chắc huynh đài muốn biết một chút tin tức phải không?

Thiết Kỳ Sĩ ngấm ngầm kinh hãi, chấp tay đáp:

- Nếu được các hạ chỉ giáo cho thì thật là hay.

Người kia cười nói:

- Nơi đây không tiện. Chúng ta ra ngoài hay hơn?

Thiết Kỳ Sĩ đáp ngay:

- Phải lắm! Phải lắm!

Người kia đi trước ra đường đến một tửu lầu cười hỏi:

- Hai vị uống rượu nhé?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Không. Chúng ta đứng đây được rồi. Mình nói chuyện trước quán rượu thì chẳng ai chú ý.

Người kia gật đầu khẽ nói:

- Trương Đạo Nhất là một nhân vật già dặn trong võ lâm. Ba chục năm trước hành động của lão không thấy quang minh. Nhưng mấy chục năm nay lão được mấy chuyến phát tài nên đến đây ẩn cư.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tại hạ cũng đoán thế.

Người kia lại nói:

- Nhưng lão bị hại mấy bữa trước đây.

Văn Đế Đế nói xen vào:

- Có biết hung thủ là ai không?

Người kia đáp:

- Không rõ. Nghe nói trước một ngày lão ngộ hại đã tiếp được một vật và kèm một phong thư.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Nội dung bức thư nói gì?

Người kia đáp:

- Trong thư chỉ viết hàm hồ mấy chữ: "Trái lệnh là chết. Hạn đến sáng mai". Như vậy thì còn ai hiểu được.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Còn vật nữa là cái gì?

Người kia cầm một vật giơ lên đáp:

- Nó là cái này tại hạ đánh cắp được.

Kỳ Sĩ đón lấy coi, kinh hãi hỏi:

- Cái này là cái gì?

Người kia đáp:

- Quan tài đan.

Thiết Kỳ Sĩ nghĩ thầm:

- Quan tài mà sư ca nói té ra là cái này.

Chàng liền hỏi:

- Phải chăng nó là tín phù?

Người kia đáp:

- Đúng là một lệnh phù của tà môn. Huynh đài có biết tà môn nào không?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Các hạ cũng không biết ư?

Người kia gật đầu đáp:

- Chẳng dấu gì huynh đài: Trong nhà một người thân thích của tại hạ cũng nhận được cái quái gỡ này.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Lệnh thân là ai? Nhà ở đâu?

Người kia đáp:

- Ở Cao Bưu. Ngoài trấn Mẫn Gia Kiêu.

Văn Đế Đế hỏi:

- Huynh đài xử trí bằng cách nào?

Người kia đáp:

- Tệ thân phái người đến kêu tại hạ đi.

Thiết Kỳ Sĩ chấp tay nói:

- Đa tạ các hạ có lòng chỉ giáo.

Người kia cười đáp:

- Tại hạ rất lấy làm thất vọng. Tưởng hỏi cho biết thêm ở nơi hai vị, nên mới ướm lời. Chẳng ngờ hai vị chưa biết bằng tại hạ.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Ông bạn ơi! Tái ông mất ngựa, đâu chẳng là điều may!

Người kia cười đáp:

- Có lý! Có lý!

Chia tay rồi, Thiết Kỳ Sĩ nắm tay Văn Đế Đế cười nói:

- Đế Đế! Chúng ta về thôi!

Hai người trở về điểm. Văn Đế Đế hỏi:

- Sao? Đã có chút manh mối rồi chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Có khi cái đó không liên quan gì đến công việc của chúng ta, nhưng chúng ta cũng phải đi Cao Bưu một chuyến xem sao.

Văn Đế Đế hỏi:

- Phải chăng vì tính hiếu kỳ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Không thấy lá rụng làm sao biết trời đã sang thu? Việc đời thường do việc Trương Tam mà ra việc Lý Tứ.

Sáng hôm sau hai người ăn cơm rồi lên ngựa ra đi, nhắm hướng Cao Bưu trực chỉ. Ngựa không dừng vó chạy cúp đuôi mà mãi đến hoàng hôn hôm sau mới tới Mãn Gia Kiều.

Hai người vào trấn ăn cơm tối, gửi ngựa trong quán, ra ngoài nghe tin tức. Ngoài trấn chỉ có một tòa trang viện.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Văn Đế Đế nói:

- Chúng ta chạy đến Ngô gia trang.

Văn Đế Đế đáp:

- Người kia chưa nói họ cho mình biết.

